

SERGI LÓPEZ-EGEA
Santa Susanna

Paula Blasi (23 anys) acudeix avui a la Volta que acaba diumenge amb la intenció de guanyar-la i com a primera estació en el seu pròxim gran viatge, el Tour, a l'agost, on veurà la seva veritable vàlua a l'enfrontar-se a les millors corredores del món. Porta una primera fantàstica. Des del maig, amb la Volta en primer pla, ha guanyat tot el que ha corregut.

— **Fa dos anys va disputar la Volta com una corredora més del pilot i ara torna com la principal figura de la cursa.**

— No haver-hi estat l'any passat [és la tercera edició de la ronda catalana femenina] em feia mal perquè soc catalana i va ser la primera ronda per etapes que vaig córrer. I això que vaig caure en la primera etapa, fet que em va entristir molt. Recordo que el 2025 entrenava pels paratges on es disputava la cursa. Jo visc a Llívia i conec les pujades, com la Molina, on vam arribar dissabte. Em posava a plorar quan pensava que no era a la cursa. Per això, al principi d'any vaig dir al meu equip: «Poseu-me el calendari que penseu, però vull ser a la Volta. No me la toqueu». I soc aquí. Me n'he sortit.

— **Doncs, sort que a l'ajustar el calendari no li van tocar la Vuelta, que va acabar guanyant. Allà va començar tot.**

— Això també era clar. Corria la Volta, però també anava a la Vuelta. A l'Angliru vaig estar com en un núvol. No havia pujat mai un port tan difícil com aquell. El dia abans se'm va acudir dir que allà no necessitaria gaire desenvolupament per ascendir el port. La gentada que em va escriure: «¿Com pots dir això? Si és el port més dur que hi ha». ¡No el tornaré a pujar mai més!

— **¿De petita tenia ídols?**

— El primer que em passa pel cap és la típica imatge de juliol de què parla tothom: el Tour arriba en l'hora de la meditació. M'asseia al sofà al costat del pare i al cap de poc feia la migdiada mentre la tele donava les imatges de la cursa. Jo no sabia res, ni d'equips, ni de tàctiques i només coneixia tres noms: Alberto Contador, Alejandro Valverde i Chris Froome. Però ni sabia què era el Tour, ni el Tourmalet. L'únic que el primer de la classificació vestia de groc i no gaire més.

— **Perquè vostè va ser futbolista, atleta, triatleta i duatleta abans que ciclista.**

— Vaig començar amb el futbol perquè he tingut la sort de ser molt bona físicament. En el futbol em posaven d'extrem, corria per la banda i centrava. Fins i tot

Paula Blasi, ahir, durant l'entrevista amb EL PERIÓDICO abans de competir a la Volta.

Paula Blasi

Ciclista catalana de l'UAE Team

«Se'm fa estrany que pugui ser l'ídol d'algú»

La revelació de la temporada afronta la Volta que arrenca avui amb l'objectiu de guanyar-la i iniciar la preparació per al Tour

m'enfrontava a la portera rival al cos a cos i marcava. Era molt bona corrent, però això de controlar bé la pilota ja se'm complicava més. Jo era al Llevant les Planas C, però veia com tocaven la pilota les de l'equip A i allò era un altre nivell, tot i que també és veritat que fa poc temps que té el futbol.

— **En el futbol femení és on ara hi ha les principals estrelles esportistes espanyoles i catalanes, però en l'àmbit individual ja comença a destacar Paula Blasi.**

— Se'm fa estrany que pugui ser l'ídol d'algú. Només continuo ve-

ient la Paula que li agrada l'esport i fins i tot m'oblido quan corro que porto una càmera al costat i que haig de controlar, de vegades, què dic, perquè em graven. I això ho aprenc de mica en mica. Però arribar a ser una Alexia Putellas se'm fa estrany. Sembla un impossible.

— **Però després conquereix la Vuelta i tot canvia.**

— Jo no soc gaire de seguir les xarxes socials, però quan vaig veure que fins i tot em felicitava el president Sánchez em vaig dir, «¿què passa aquí?», però si soc jo la protagonista».

— **Doncs fa unes setmanes un diari tan prestigiós com el New York Times ofereix unes xifres endimoniades i milionàries del que li podien arribar a pagar.**

— Sí, sí, ho vaig veure. En el fons em fa molt feliç que diguin aquestes coses perquè jo he crescut encara en una generació en què resultava estrany que una nena de 10 anys, el 2013, digués a l'escola que volia ser una esportista professional. ¿A la primària? Et miraven d'una manera estranya. I si a sobre afegies que volies ser futbolista, et recalaven: «¿N'estàs ben segura? Fes alguna cosa de què puguis viure». I ara, igual, a totes aquestes nenes de 10 o 15 anys, els diuen: «Mira és la Paula, la catalana». És l'hòstia. I visc de la bicicleta, del que m'agrada. Si fa dos anys quan vaig dir a la mare que volia ser ciclista em va dir que d'acord, però que acabés abans la carrera [Blasi és graduada en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport]. Ara aquestes nenes veuran que sí que és possible estudiar i a l'hora perseguir un somni.

— **Estudiar i fer esport.**

— Vet aquí. No s'ha de pensar que he d'entrenar per guanyar una cursa. Que aquestes nenes facin el que els agrada, el que els diverteix però que facin esport, nedar, córrer, pedalar, el que sigui. ¿No tenia res a fer? Doncs no em quedava a casa, agafava la bici i sortia a fer un volt. Així vaig començar. I si després arriba el professionalisme, doncs benvingut sigui, perquè en el meu cas, fins que no em van posar un contracte a sobre de la taula no vaig pensar mai que arribaria a això. Que hi vagin i ho provin.

— **¿Ha complert el somni de conèixer Tadej Pogacar?**

— Tot i que correm al mateix equip som dues estructures totalment diferents. Només coincidim a la tardor en una presentació conjunta. Vaig saludar Tadej, però ell no sabia qui era jo.

— **Si segueix a l'UAE potser l'any que ve els fan fotos plegats, perquè després de la Volta ve el Tour.**

— Quin fenomen. Guanyarà totes les etapes que vulgui en el Tour. Jo vull anar a l'agost amb la idea de donar canya a Demi Vollerling perquè soc molt lluitadora. Si puc donar-li una mica de guerra i posar-li les coses difícils per a mi ja serà una primera victòria perquè ara ataca i se'n va tota sola com Pogacar. Vejam si la poso una mica nerviosa. Cada cursa és un món, però obviament entreno per poder estar amb ella, però fins que no sigui al tu a tu no sabré el meu estat real. Al juliol em concentraré en altitud, a Andorra, perquè tinc clar que en les curses que he guanyat després de la Vuelta no hi havia les millors figures. ■